

Подунавна из-
лази сваке Су-
боте у вече, и
кошта за целу
годину 5 фр. ср.
за полу 2 ф. 30
кр., на три ме-
сеца 1 ф. 15 кр.
без поштарине
с њ поштари-
номъ 1 ф. више.

ПОДУНАВКА

Предбрити се
може код сваке
п. к. поште. Из
внутрености
Србије нека из-
воде у плаће-
нимъ писмама
с њ новцима на
књиџару Госп
В. Валожић:
обратити се.

Бр. 19.

У Земљу 10. Мај.

1858.

О д г о в о р њ.

Ты ме питашь, мой премилый побро!
Какве путе удесити треба
Овог' свѣта да поживишь добро
А по смрти да с' дочепашъ неба.

Да те увекъ служи добра воля,
Мрѣ у твоје срцу да овлада,
Да неимашъ триста главобоља
И милионъ коваквы јада?

Добро питашь — и да си ми здраво!
Ј ти у том' помоћи немогу;
Нисамъ анџео, а нисамъ ни ђаво,
Шта ће бити да прорећи могу.

О, и мени то бы было драго,
Кадъ бы како мог'о да пронађемъ!
Волео бы нег' парево благо,
Волео бы нег' да бравду нађемъ.

Ал' е тешко негубљно наћи,
Празна кеса непуни се сама!
Тко то тражи, може лако заћи,
У по дана спопашће га тама.

И тешко е кроза животъ проћи
А безъ јада и безъ муке каке,
Још' е теже у домъ божиј доћи
Брезъ свѣтлице крозъ мутне облаке.

Паметанъ си, фала Богу, и самъ,
Да толико расудит' си кадаръ,
Ако ниси, а я кривъ ти нисамъ
Што узъ брдо ты наврѣашъ ядаръ.

Едно буре док' у подрумъ сгурашь
Хоћешъ, тужавъ, да пребивъ леђа;
А ты желишь крозъ свѣтъ да с' протурашь
Па да ништа срце ти не вређа!

Чудне желъ, чудниѣ памети,
Коме тако живѣт' ниѣ мило?
Па још' у брой да те метну светъ:
Е, онда бы све потаманъ было!

Ј знамъ шта е понайболъ за те:
Кадъ бы мог'о усѣст' на Бурака
Да узлетишь до азрети Фате
Да с' нагледашь чуда свакојака,

Па да викнешъ: „С' богомъ, свете белый!
Ј овамо болу срећу нађо,
Моѣ срце већъ за те нежели
Одкадъ, юнакъ, за облаке зађо.“

Ал' е тешко премамити кљосе
Да остави долинице райске,
Међ' яриће да с' помѣша кусе
Па да глође огризине майске. —

Нуто! садъ ми нешто наумъ дође,
(Вѣруј, побро, ово шала ниѣ!)
Кадъ башъ хоћешъ да с' олакше прође:
Раку спремай, па умири пріѣ!

Шта се чудишь, шта ли ти е жао?
Гробница е све намириг' кадра!
Ниси, вальда, на уроке пао
Да безъ ветра ты распинишь ядра.

Хоћешъ мира? ту ћешъ мира стећи;
Хоћешъ среће? ту е срећа права!
С' гробомъ пре ћешъ одъ грѣха утећи
А безгрешномъ с'я небесна слава!

Какавъ ли е оно войникъ, тужавъ,
Кои жели задобити славу,
А единако брине се, ко сужавъ,
Да сачува своју мудру главу?

Ако ли се башарити надашь:
Не сакри се ни у козъмъ рогу!
Снаћи ћете одкудъ се ненадашь,
Зло ће бити, вѣруј едномъ Богу.

Ниѣ свакомъ Господъ дао благій,
Да безъ муке лоте штуке двора!
Суђено е, побратиме драгій,
Да све зновъ заслужит' се мора.

„Ахъ! тешко е живѣти у свѣту,
А још' теже одрећи се свѣта,
Ко ће бездну зайзгити клету
Безъ окрша и безъ сјасета?“

„Еси л' рабаръ? погинућешъ лудо,
Еси л' добаръ? изѣшће те вуци,
Мударъ тешко да непрође худо
А богатогъ вребаю айдуци.“

„Еси л' зао — зло и наопако!
Болъ да се ни родіо н'еси!
На тебе ће устаг' громъ и пак'о,
Душу твоју однети ће бѣси.“

„Зло на селу а горе у граду,
Зло на мору кои куша срећу!
Међ' людма си вазда у инаду,
За пустинѣ ни зборити нећу.“

„Нигдѣ места да с' по ћезу смиришь,
Триѣ ниче гдѣ се и несади,
Свуда бѣда, кудагодъ завиришь,
Трудъ, невоља, кіаметъ и яди.“

Одъ свогъ морашъ зазирати гласа
Ако желишь достоит' се рая,
Триѣ морашъ до самртна часа
Ма триѣню и неболю края!“

Стој! невичи, немой да се едишь,
Протри очи па погледай свуда,
Добро мотри што очима гледишь
А незіяй како дѣца луда.

Виш', и томе разлога имаде,
(Ко и свему што у свѣту бива!)
Во издире а лисипа краде,
Лудъ се топи, вештъ по врху плива!

Само треба намазати кола,
Па да видишь како возе лено!
Кадъ магарца, кадъ коня, кадъ вола,
Свако ћете послушати слепо.

Заръ башъ мора све онако бити
Ко што слепацъ са гудаломъ гуди?
Ко ће свему свѣту угодити:
Болъ својој, нег' свачіој ћуди!

А што жабе изкокола дрече:
Пусти, нек' се дрекомъ задовољ!
Знашь да свака сабля несіече,
А наипосле: широко е полъ. —

Кадъ е тако, мой премилый побро,
Де садъ вози, па се небој саблѣ!
Само пази и чувай се добро
Да на леђа не упртишь граблѣ! —

г. и.

Стрицъ и синовацъ.

(Продуженъ.)

VI.

Текъ што е Александеръ ушао у свою со-
бу, одма зовне Товію. Служитель появи се са
войничкомъ точношћу.

Товія, спремай ствари и наручи поштанска кола, сутра ћемо путовати!“

„Куда, милостивый господине?“ упита Товія зачуђенъ.

„Кудгодъ оћешъ, старый прїателю. Али избери какову велику варошь за зиму. Мы морамо се селити; предѣлъ е овде врло жалостанъ, нећу се овде дуже задржавати.“

„Мени се и у првомъ тренутку нїе допао, любезный господине!“ рече Товія умилнимъ погледомъ; „дакле ћу одма спремати?“

„Съ места! но найпре ми донеси свећу, да напишемъ едно писмо.“

Сумракъ већ е настао. Кадъ е Товія преко предвора корачао, чуе јакѡ куцанъ на врата.

„Ко е то?“

„Отвори, отвори, или ћу извалити врата!“

„То нїе пристойно!“ проумля Товія. „Само стрпленя! кон е то, такавъ непристойный гость?“

„Неотварај, Товія!“ повиче Александеръ съ горнїгъ степена. „Нећу нїедногъ човека ни да чувмъ нити да видимъ!“

„Добро, милостивый господине!“

У истомъ тренутку гурне Вилхелмъ Девадлъ и изглави врата, пројори поредъ упрепашћеногъ Товіе узъ степене. Горе наиђе на благородника.

„Я морамъ съ вама говорити, господине!“

„Опростите, господине, непримамъ посѣту, а найманъ одъ васъ!“

Александеръ окрене му леђа и оде у собу. Девадлъ немогаше се уздржати, а да му неслѣдуе узастопце.

„То е дрзко!“ повиче Александеръ упрепашћено. „Обете д' ме принудити, да мое домаће право силомъ бранимъ?“

„Не, еръ я васъ не само за честитогъ човека сматрамъ, него и за разумногъ. Мое супруге тиче се — —“

„Ха, ха, ха, ваше супруге, мой господине! Дакле ваше супруге тиче се? Гони ли васъ любовоморность, да ноћу крозь шуму трчите? Ако е то, мой жалостный господине Девадлъ, а оно немате право и саслушаћу васъ!“

Товія уђе са свећомъ.

„Обу ли остати овде господине?“ упита прекій погледъ на госта бацивши.

Александеръ му намигну да изиђе. Товія оде, почемъ свећу на асталъ метну.

„Садъ смо сами, господине Девадлъ; шта имате да ми кажете?“ упита Александеръ, а злурадость вирила е изъ нїговы очю, кадъ е у знояво чело Вилхелма погледао; „или много више шта е заповедила лепа, верна Луйза, да ми се каже?“ поклони се на то подсмевателно.

„Занста е ћануть!“ помысли Девадлъ, кон забуну овогъ чудноватогъ човека нїе могао протолковати.

„Садъ, срећный супруже,“ повиче Александеръ, „зашто не говорите? Да д' е васъ супружество учинило немимъ?“

„Господине, чини ми се, вы ме сматрате за лудогъ супруга.“

„Не, супружество е врло озбыльна стваръ, любезный мой господине, него држимъ васъ за несрећногъ супруга.“

„Подозревате д' на мою супругу?“

„Не, я ћу ћутати као гробъ!“ викне Александеръ поносно. „И ако сте паметни, немойте прекидати ово прећутанъ, него задовольте се съ тимъ, што ћете се слепо на верность ваше супруге ослонити. Сутра рано или іошъ ове ноћи одпутоваћу; останите съ Богомъ, господине Девадлъ!“

„Надамъ се, да ћете остати!“

„Занста нећу!“

„Или ћете ми баръ узрокъ нашегъ напрасногъ одлазка казати. Вы сте предрасудама обузети, кое вамъ животь огорчаваю.“

„Предрасудама?“ повиче Александеръ горко смешеи се. „Ха, я видимъ, да справъ васъ морамъ искренъ быти. Такви су супрузи, само ясногласни докази отвараю имъ очи.“ Саслушайте ме дакле, настави Александеръ. „Приповедао самъ вамъ у лову, „да ме е една неверна женскиня срамно издала, и да е найсветію заклетву погазила.“

„Опоминїмъ се.“

„Вы сте е сами назвали неверницомъ.“

„А коя е та неверница?“

„Ваша жена!“ викне Александеръ величественно.

Вилхелмъ упрепашћенъ посрне.

„Моя жена!“ протепя онъ. „То е зло.“

„Да, ваша жена, господине Девадлъ! видите, ради нашегъ покоя немогу остати.“

„Ради могъ покоя?“ упита Вилхелмъ смешеи се. „Ако немате другогъ узрока путованя, то оставите.“

„Како?“

„Повторително вамъ кажемъ, останите!“

Александеръ осећаше себе поврећеногъ овомъ мирномъ сталности, съ коіомъ су ове речи на нїга управлїне. Нїгова суета пробудисе.

„Добро,“ рече после некогъ ћутаня, „дакле остаћу; само да бы іой засведочіо, да самъ справъ нї равнодушанъ.“

Онъ ће се осветити! помысли Вилхелмъ.

„Кадъ бы одпутовао, мыслила бы, да ме очаянї одаведе гони — ову побѣду нећу іой допустити. Я ћу іошъ далъ нїи: совѣту нашегъ стрица слѣдоваћу. — Боже мой, то е велика идея! Залюбићу се у дражестну Албертину — я самъ се већ залюбіо! Я іой се молимъ као Богу, я е обожавамъ!“

„Вы се одма срдите, господине одъ Виндхаймъ!“

„За мою, за вашу срећу. Мой господине, зато, што сте ми любезницу одвели, осведочите сада вашу искреность прама мени.“

„Шта треба да радимъ?“ запыта Вилхелмъ.

„Вы сте са дражестномъ Албертиномъ у прїательству; кажите іой да самъ богатъ, одъ благородне фамиліе, благонараванъ, доброгъ характера, веранъ и нїжанъ — едномъ речи, ставите іой моя свойства, и коя познаете и коя не познаете, предъ очи.“

„Мой господине, Албертина нїе богата.“

„Съ тимъ болъ; я ћу е обогатити моимъ имаиѣмъ. О, то е сладко блаженство, любезну срећномъ учинити!“

Вилхелмъ све силе напрегне, да рѣшителность особеняка ослаби.

„Албертина,“ настави далъ, „нїе ни тако лепа. Нїие черте лица изблizza изгледаю грубе.“

„Мой господине, то зависи одъ вкуса!“ повиче узбуђенъ Александеръ.

„Али она е намигуша!“

„О, а коя женска нїе то?“

„И чудне наравъ.“

„Съ тимъ болъ! Нрави чине девойчицу красномъ предъ очима любезника, шта више, іошъ примамлюћомъ. Албертина садржи у себи одъ десетъ другиъ жена покуплїна свойства. Некъ остане при томе, я иштемъ наклоность лепа Албертине.“

„Мой господине, я вамъ немогу помоћи, трудићу се, да вамъ на путь станемъ — —“

Александеръ плану као живый оганъ.

„Како,“ повиче, „и садъ заръ обете да ми препречите? Заръ сте већ заборавили, да сте ми прву любезницу отргли? Вы сте любовоморни справъ ваше жене, као што сте ми пређе казали, а садъ обете да се између мене и Албертине ставите — мой господине, шта могу о томе судити?“

Девадлъ увиди, да се одъ свое любовоморности далеко удало, а требало е да се пристойности и постоянства нїгове жене држи.

„Мой господине,“ рече онъ съ ладнокрвномъ учтивосћу, „радите шта обете; али я васъ уверавамъ, да сви ваши труди быће узалудни. Албертина е ладнокрвна, равнодушна, бунцанъ и ковкакве лудоріе нетрпи а на супружество мрзи. Као што е речено чините, како за добро наћете. Препоручуемъ се съ Богомъ!“

Александеръ одъ Виндхаймъ поклони се ладно.

„Осветли господину степене, Товія!“ викне онда.

Товія покоравао се заповести. Вилхелмъ Девадлъ остави ловачку кућу и поита къ пустиньи.

„Мы остаемо!“ рече Александеръ, кадъ служитель свећу натрагъ донесе. „Приготови ми вечеру.“

Старый изиђе изъ себе мумлаюћи.

„Како, господине Девадлъ,“ мысляше у себи благородникъ, „обете ли по другій путь да ми препятствуете? Ахъ то е некїй узрокъ већїй, што при моіой рѣшителности постоянъ остаемъ, Луйза ће одъ лютине плакати, ако збогъ добивене свете радостанъ будемъ. Неверница нїе болъ желила, я немамъ никаква узрока, да себе укоравамъ. Нека испадне, како испадне, я ћу Албертину просити.“

VII.

Конзулъ одкадъ су дошли млади люди постао е весели, нїгова наравъ сасвимъ се променила. Луйза, намишлїна сна, была е предметъ

нѣгове найвеће бриге и нѣжности. Нѣну веселу, дрзку наравъ држао е за дражестну, а нѣнъ духъ противорѣчя назвао е оштроумиѣмъ. Често бы съ нѣомъ говорио о покойной нѣной матери. Томъ приликомъ опоменуо бы е увекъ на то: „Буди верна твоему мужу, любезна Луйзо, ерѣ ћешъ съ тимъ усрѣхити твогъ старогъ стрица, кои юштъ кратко време има да ужива.“ Узбуђенъ удалио бы се после таквогъ разговора, да бы се у својой соби затворио.

„То е заиста чудноватъ човекъ!“ помислила бы Луйза. „Али како ће се то наипосле окончати? Готово се каемъ, што самъ се той роли оддала. Исходъ ће сасвимъ другий бити, него што се надамо.“

Вилхелмъ Девадъ быяше юштъ пламтећий любезникъ свое жене, и као сви любезники, тако и онъ спрамъ свакогъ младогъ човека постаде любоворанъ, кои бы се нѣой приближио. Александеръ быяше безъ противорѣчя еданъ лепъ човекъ и нѣгове изванредности чиниле су га примамливимъ. А суѣта помешала се съ игромъ; онъ бы се поносио, кадъ бы мужъ едне тако лепе, любвдостоине жене быо. И ако се нѣе бояо неверности Албертине, опетъ е съ некимъ горкимъ осећанѣмъ о томе мыслио, да она особенако благородногъ за примамлююћегъ држи. Онъ предузме, да намѣру тога прећути и само мирно гледа, како ће се Албертина владати. То е было само кушанѣ, кое се нѣе могло одрећи свое суѣте. Види се, да господинъ Вилхелмъ Девадъ осимъ што е было сустанъ быо е и врло лакомышлѣгъ.

При доручку другогъ ютра шапне му Луйза.

„Како ћемо се женомрзца отрести?“

„Онъ ће се осветити.“

„Збогъ чега?“ упыта Луйза заруменивши се.

„Я незнамъ.“

„Гледайте, да га дотле забавляте, докле я нескинемъ мою маску.“

„Небрините се зато.“

„Али неоклевайте што пре свршите, рола ми е одвећъ тежка.“

„Она люби тогъ бестидника!“ помисли Девадъ. „Съ тимъ болѣ.“

У време ручка появи се Александеръ господски обученъ. Яшећи на коню јуѣ у авлию Пустинѣ.

„Красно,“ повиче Конзулъ, „ето нашегъ философа! Заиста,“ поклонил се на то, почемъ крозъ прозоръ погледа, „благородникъ добро се држи на коню.“

Албертина баци погледъ на Луйзу. Она се са задовољствомъ насмея таквой похвали, кою е стрицъ тако исто изрекао. Синовацъ то примѣти; недовољно баци погледъ крозъ прозоръ: онъ е морао признати, да е Александеръ мио и любезанъ, и да дело яши коня. Позваше госта на ручакъ и онъ седе. Александеръ разговараше живостно и чисто; али нѣедна речъ нѣе се односила на Луйзу, коя се труђаше, да свою веселу наравъ прикріе да бы Конзула преварила, кои поредъ нѣ сѣђаше. Осимъ Конзула сви гости притварау се као да су искрени и безпристрастни, али то далеко одъ нѣе быяше.

После ручка проодао се Конзулъ до свое баре, коя на краю баште лежаше. Онъ заповеди, да Девадъ свою супругу а Александеръ Албертину подъ руку узме. „Можъ да љу нѣговъ философическій основъ оборити,“ шапне своѣмъ синовцу.

Гости, Конзуломъ предвођени, одоше у башту. Луйза и Вилхелмъ налазили су се у особитомъ положеню: млада девойчица нѣе се могла любоворности спрамъ Албертине и младый человекъ опетъ спрамъ Александра отрести. Конзулъ нѣе бы уморанъ разговарати и забавляти їй.

Александеръ са своіомъ дамомъ предузме странпутицу.

„Опростите,“ рече уплашена Албертина, „бара лежи онамо!“

„Молимъ, само ми слѣдуйте, господична. И овай путъ води къ цѣли.“

„Боимъ се само —“

„Боите ли се да са мною сами останете?“

„Кажу, да вы волете самоћу.“

„И казали су вамъ истину, моя любезна господична; ерѣ усамѣность има за мене хиляду дражести, особито кадъ е тако една любвдостоина господична украшава!“

Албертина погодила е намѣру особеняка.

„Ахъ,“ повиче она смешећи се, „мыслимъ, мой господине, вы сте залюбѣни!“

„Ѣли вамъ за чудо? упыта Александеръ, кои све већма любоворанъ бываше, што се Вилхелмъ и Луйза више одъ нѣга удалявау.

„Вы сте се заклели да жене довека мрзите!“

„Моя любезна господична, принуђенъ самъ да ваше о мени мнѣніе поправимъ. Есть, я мрзимъ, али само суѣтне, неверне жене, конма заклетва ништа нѣе; учтивость, добродѣтель и добронравность мени су свете, я їй обожавамъ. Кадъ самъ васъ саму юче у шуми видію, морао самъ при првомъ погледу признати да —“

„Господине одъ Виндхаймъ,“ проговори Албертина смеюћи се, „я држимъ, да вы желите почестъ указати ми! Ако сте ме изъ тогъ узрока удалили одъ дружства, а оно морамъ вамъ примѣтити —“

Ту прекине говоръ, да ꙗнебы се сувнше издала. Александеръ примѣти да се задрвенила.

„Штета,“ промумля онъ, „да ове любке чуте тако немарну и ладнокрвиу душу покриваю!“

„Ко е то вама казао?“

„Я знамъ,“ одговори Александеръ уздишући.

„Будите уверени, да су ме лажно вама описали. Заиста трудили су се, да ме кодъ васъ оцрне!“

Александеръ посмотрел за еданъ тренутакъ младу госпою, и садъ е за цело држао, да га е Вилхелмъ одъ нѣе одбити хтео.

„Я љу себе за врло срећногъ држати,“ рече узбуђенъ, „ако нѣжну наклоность прама мени покажете.“

„А зашто не, мой господине?“

„Како, моя любезна господична, ваше сердце заръ нѣе чувствително?“

„На жалость у овой усамѣности велико чувство влада!“ шапне Албертина уздишући.

Чутаюћи продуже путъ далѣ.

„Она уздише, збуѣйна е,“ помисли Александеръ; „то е добаръ знакъ, садъ смею словободнѣе говорити, а да се укора небоимъ.“

Обое шетаюћи изиђу на едну стазу, коя и съ едне и съ друге стране лозама засађена быяше. Мало подаль чуо се гласъ Конзуловъ, кои гласно о својой башти говораше.

Кадъ се Александеръ са госпоіомъ Албертиномъ на само нађе, счепала полагаю нѣну руку, стаде и гледаше е нѣжно у очи. Заиста буктію е пламень любви у нѣговомъ срдцу къ лепой Албертини, коя заруменивши се стидливо предъ нѣмъ стаяше.

„Албертина,“ шапташе дрктаюћимъ гласомъ, „Овай срећный тренутакъ немогу пропустити, да вамъ желю мога сердца неизявимъ: Я самъ се у васъ залюбю, чимъ самъ васъ угледао, и обожавао самъ васъ, кадъ сте прву речъ са мною пробеседили. Я самъ младъ, 30.000 талира имамъ годишнѣ приходе, моіомъ рукою и иманѣмъ слободно располажемъ, обою подвргавамъ вашему разполаганѣмъ. Разумею самъ да вы само искрене люде любите — веруйте ми, као што мыслимъ, тако и говоримъ. Немойте ме оставити безъ одговора. Я бы морао очаявати кадъ бы ме презрели.“

Понеражена слушала е Албертина ову исповестъ, ерѣ она е съ боломъ мыслила на приятельицу, кое е отношенѣ къ младомъ человеку познавала. Да бы путъ предузела, кои къ миролюбю води, узела е искреность за свое приближиште.

„Ѣли могуће, мой господине?“ повиче она, а нѣе руку изтргла. „Текъ што сте се са мною узнали, а већ ми руку пружате.“

„Ерѣ сте вы оно существо, кое е мною овладало и срећнымъ ме учинити може!“

Албертина смешећи се спусти доле очи.

„Одобравате ли?“ повиче Александеръ изванъ себе. „Я самъ найсрећнии на свету! О, повторите ми то сладко одобренѣ!“ поклонивши се на то съ узбуђенѣмъ, почемъ іой еданъ полюбацъ на руку притисну.

„Мой господине,“ протепала Албертина, „я нисамъ юштъ ништа казала.“

„Али погледъ ваши лепы очію потврђуе све! Я нетражимъ нѣедну речъ, само погледомъ потврдите, притисомъ руке, да се могу надати!“

У романтичномъ саняню, коега главна черта нѣговогъ характера быяше, простре се предъ ногама Албертининимъ.

У истомъ тренутку укаже се Вилхелмъ, кои се, любоворности гонѣнъ, нагло крозъ виновне лозе вераше. Упрепашенъ стане међъ жутимъ виновомъ лишѣемъ. Томе се нѣе надло. Александеръ га спази. Поносно насмеявши се устаде и полюби руку Албертинину юштъ еданъ путъ, коя нѣногъ мужа, кои иза нѣны леђа стаяше, нѣе спазила.

„Пустите ме!“ рече Албертина.

„Садъ? Одвещу васъ господину Конзулу и одкрићу му, да —“

„Немойте пређе о томе говорити, докъ вамъ недозволимъ!“

„Обете ли испунити ваше обеѣанѣ?“

„Зацело, што самъ обеѣала, то ћу испунити!“

„Ахъ, Албертина, како васъ любимъ!“

„Засведочавате да ме любите.“

„Како?“

„Почемъ безъ мене къ дружству идете. Я самъ тако узбуђена —“

„Албертина, я се зато удалявамъ, да бы вамъ показао, како радо и найманю вашу желю испуњавамъ.“

Александръ се удали; на све стране обазре се, небыль гдигодъ Девадда спазіо — изненада понераженъ супругъ склонил се иза виновы доза, да га изсмеваюћий залюблѣникъ не бы видіо. Чимъ залюблѣногъ нестаете, наеданпутъ ступи Вилхелмъ предъ супругомъ своіомъ.

„Госпоя,“ проговори срдито, „я вамъ се немогу доста начудити!“

Албертина хтеде, да му пріятельски руку пружи, али онъ одби.

„Шта ти е Вилхелме?“

„Вы само толико разумете, да овогъ безумногъ къ срѣцу примаете.“

„Вилхелме“ рече млада госпоя, „Заръ тако мало поверена прама твоіой жена имашъ —“

„Свака жена ласка себи, кадъ чуе, да е какавъ човекъ любви. О, да суѣте женске! Вы сте пренебрегли вашу дужность, чимъ сте будалу саслушали!“ настави Девадъ раздраженъ. „Вы сте га могли одбити.“

„Пытанъ е, да л' самъ могла? Нив ми дао времена уста да отворамъ.“

„Госпоя, жена увекъ има средства, да себи почитаня придобіе, само іошъ ако вољъ къ томе има! Али господинъ одъ Виндхаймъ, младъ, любведостоянъ благородникъ — има аристократично обхожденъ, бунца као будала за свакомъ лепомъ женскомъ, па шта више —“

„Вилхелме, Вилхелме!“ повиче Албертина поражена. „Шта е то? Заръ ты можешъ твою жену са тако непристойнимъ подозренѣмъ увредати. Я судимъ боль о теби!“ рече она дрѣтаюћи и потокомъ суза ливаюћи низъ образъ. „О, што е морало дотле доћи!“

Она покріе свое лице еднимъ кразмъ беле мараме.

„Албертина!“

„Мыслишь ли ты, да бы я овогъ младогъ человека и пріятельцу изневерити могла?“ упыта она пристойно.

„Дакле ты знашь —?“

„Луйза ми е све казала.“

Младый человекъ покаивши се счепалъ нѣну руку.

„Ахъ, опрости Албертина,“ повиче онъ озлобленъ, „нисамъ хтео да те навалице увређамъ; али имай сажаленя прама момъ тужномъ положеню, кое ми свакогъ часа несносніе постае. Заборави овай тренутакъ за свагда!“

„Твое подозренъ, мой пріятелю, горко ми сердце зледи. Любовь безъ верности нив права любовь!“

Вилхелмъ быяше дубоко потрешенъ, кадъ е боль леле господ осетіо. Садъ, кадъ е онъ съ нѣомъ као са страномъ поступати, и одъ нѣ надалеко одстояти и разставлѣнъ быти морао, быяше любезнѣн, него икадъ пре. Онъ се показе збогъ свое напрасности. „Албертина!“ повиче. „Помирень, опрости моіой любви!“

Млада госпоя сузнимъ очима смешеши се баца се на нѣгове прси. Онъ е држа тако неколико тренутака сасвимъ узбуђенъ.

„Небо, шта видимъ я! Да л' ме вараю мои очи?“ повиче изненада еданъ гласъ.

Супружницы тргну се. Конзулъ бледъ као крпа одъ лютице изиђе изъ наслона виноградскогъ.

„Мой стриче!“ тепаше Вилхелмъ.

„Мы смо изгублѣни!“ шапуташе Албертина, постраюћи уклони се на страну, и лице марамомъ покріе.

„Ахъ, мой господинъ синовче, дакле тога ради сте се одъ насъ тайно подкрали, тога ради трчали сте преко свию лея? Нестидите л' се грѣха справмъ ове любведостойне жене?“

Какво е положенъ Вилхелма сада было, свакий може себи представити. Како се знао сада извинявати? Да ли е требало сада лютиномъ стрицу одкрити тайну?

„Садъ знамъ збогъ чега е велико пріятельство, съ коимъ сте увекъ о овой женскини говорили!“ настави Конзулъ дрѣтаюћимъ гласомъ. „Я нисамъ хтео, да тако недостойно подозренъ у момъ срѣцу имамъ — а садъ се достовѣрно засведочи и то на безсрамный начинъ предъ моимъ очима. Вы обычай и благопристойность подъ ного бацате, мой господине!“

„Я вамъ се заклинѣмъ стриче —!“

„Немойте мыслити, да ћете се съ тимъ оправдати, еръ то кодъ мене ништа неважи! А вы лена господична Албертино, таквомъ наградомъ увенчавате пріятельство, кое съ моіомъ снаомъ имате? О, то е безстыдно, то е безчестно!“

Албертина ливала е топле сузе у свою мараму, она се каеше, што се у такво опасно коло уватила. Вилхелмъ хтео е ию одъ далѣгъ вређаня заштитити.

„Стриче, морамъ вамъ изясненъ дати!“ рече.

Гнѣвъ е надвладно Конзула; о изясненю нив хтео ништа знати. Почемъ е синовца яростнимъ погледомъ одъ главе до ногу премерію, окрене се плачућой Албертини.

„Господична,“ рече, силомъ уздржаваюћи се одъ гнѣва, „знамъ, истина, честь уважавати, кою сте моіой кући вашомъ посѣтомъ указали; али мож' да вы имате сродника и пріятеля, кои васъ нѣжно любе и повратакъ вамъ желно очекую — небы требало да се ови добри люди о вама брину, зато заповедитѣ, да моя кола васъ къ нѣма одведу. Опредѣлите место, ако смемъ молити!“

„Боже мой, Боже мой!“ едаше сирота госпоя.

„Смирите се, моя лена господична,“ рече Конзулъ подсмеивателно; „Съ вама ће се бриж-

ливо и поштено поступати. Моя угодна путничка кола одвесе васъ до најближегъ гвоздепогъ пута —“

„Албертина,“ шапне іой Девадъ, „пугуй, я ћу ти слѣдовати!“

Ове речи чуо е Конзулъ; оне промену нѣговъ гнѣвъ у беснпло.

„Мой господине,“ повиче, „вы сте ужасанъ человекъ и правлате оно мнѣніе, кое самъ до сада о оваковимъ мужевима у срѣцу питао. О, то е срамота, грѣхъ! Вы сте се пре некій данъ съ любведостойномъ женомъ венчали, а веђ чините ова срамна дѣла! Вы, моя господична, спремайте вашъ пртлягъ — до четвртъ сата кола ће доћи! Идите, идите, нетрпимъ васъ више подъ моимъ кровомъ!“

Млада госпоя нив могло дуже остати; она е хитила плакаюћи къ польской кући, гди се надала Луйзу наћи. Синовацъ хтеде се стрицу обратити, али овай врати се брзо онимъ путемъ, коимъ е дошао. Вилхелмъ стояше безсавѣтно међъ лозама. На што се треба рѣшити? Онъ проклянаше господина одъ Виндхаймъ, проклянаше несрећно лукавство, съ коимъ е чудноватогъ стрица свогъ обманути хтео. Стазомъ поредъ нѣга зашуста женска альина. Обабре се — Луйза стояше предъ нимъ.

„Шта е съ вама, любезный пріятелю? Гди е Албертина?“

„Вы ме видите у очаянью!“

„О, и я се каемъ, што самъ се у то уплеза, да вашу супругу представлямъ!“

„Нажалость вы сте намъ узалудъ ову услугу учинили.“

„Како, заръ е наша тайна одкривена?“

„Нив; напао е онай Виндхаймъ мою супругу просидбама, кое су е у найвећу забуну бациле. Тай человекъ чини лудоріе, кое Албертину излажу бедама.“

На умилятомъ Луйзиномъ лицу могла се жалостна забуна читати.

„Гди е Албертина?“ запыта.

„Сирота госпоя налази се у своіой соби — она ће одпутовати!“ примети онъ узбуђенъ.

„Она ће остати!“ повиче Луйза. „Она ће остати. Я узимамъ на себе да све замршено размрсимъ, и то несме се дуго оклевати. А вы, господине Девадъ, кои сте се будаластомъ плану оддали, доведите ми што брже можете господина Александра, да — я ћу га очекивати у салу. Албертина неће путовати безъ мене! Дакле у салу — тамо наћите га међ' ходникомъ дрвећа, гди самъ ода. Само одважности, мой любезный пріятелю, я іошъ нећу одъ нашегъ дѣла одустати!“

Луйза изчезе. После петъ минута уђе у собу, у којой Албертину плачућу нађе. Пріятельце баце се една другой у наручя. Госпоя Девадда тужила се на Конзула а Луйза на Александра.

„Я самъ о нѣму притворно судила,“ повиче она, „еръ нѣгово забуну држала самъ за новый доказъ нѣгове любви къ мени. Али не, онъ

е тражио и нашао извинея. Смири се Албертина, а љу се осветити увредама, кое су ти нанешене. Стрицъ не може се насъ отрести,“ примети она шаптуюћи. „Я знамъ едну тайну, која га сасвимъ мојој власти предае. Ахъ, ето господина Александра преко авліе — я самъ та на састанаѣ назвала, али и да га мало каштигуемъ! Мы се опоминѣмо само неке мале погрешке, коју ће любовь извинити.“

Она оде у саду, која е до речене собе лежала. Готово у истомъ тренутку уђе Александеръ на велика врата.

(Свршетакъ слѣдуе.)

Осамъ сатій у самртномъ страу.

(Свршетакъ.)

Ако се ово очекиванѣ небы испунило, то да богме да нѣ ништа имао, у што бы се поуздати мого, и будућность беше за нѣга бео написанъ листъ, збирка страовиты и очайны мыслій — ништа му онда нѣ предстояло, до дуги не-исказаны мука, кое се известномъ смрћу свршити мораю.

Докъ годъ е међутимъ нѣгово оштро ухо могло разазнавати гласове, кои су пратили покретанѣ войске съ преноћишта, нѣговъ се духъ забавляю манѣ съ будућношћу нежели са садашношћу; ерѣ сваки тренутаѣ беше за нѣга читавѣ животъ интереса, коима се све губи. Та неколико најближи минута мораће нѣгову земљу судбину решити.

На ново огласи труба нѣговомъ уху знакъ да се седа на конѣ. Срце му е маляксавало у прима, кадъ е годъ чуо гласъ войщика, кои су свое конѣ близу нѣга проводили, и на скупъ итали, Найпосле постану и ови гласови све ређи и слабѣи, докъ најпосле сасвимъ непрестану. Сада даду рогови и трубе знакъ полазку. Кратки маршъ зуно му е у ушима као спроводъ у гробъ — у ютренѣмъ ветру чуе последни речи заповедника, па онда слабѣе и све слабѣе докъ се у даљини неизгубе, и самоћа се у свое обично ужасно љутанѣ не умота.

Нѣговъ далеко преко свое снаге напрегнутый и дуго у страшномъ очекиваню налазећи се духъ, почне сада озбыльно будити се. Горке и узалудне сузе потеку Лестеру низъ лице, када се јоштъ яснѣе о своемъ станю уверио; па и саме ове сузе, ове капѣ срдна быяу олакшица терету нѣгова осећаня и чувствованя. Появленя среће и постойбине, любви и живота, вртила су му се по памети показуюћи са свимъ чудну противность съ нѣговимъ садашнимъ изгледима.

Петь! ето шушити нешто у чбуну! лаганный топотъ одъ копита чуе се по земљи; ма какво створенѣ долази! — Ха, опазило се да га нема и траже га! — Нѣ! само е упућена кошута, коју су нѣгови последни другови кренувши се изъ окола поплашили, ерѣ свуда пролазе войници крозъ честу, да се войскомъ коя се кренула удруже. Поплашена кошута дође тако близу

Лестера, да е већ држао, да е избавлѣнъ. Но радость му се брзо окрене, када се витка животиня изъ грания помоли, и видивши нѣга убезекне, па онда плашливо побегне. — Подуже непрекидно љутанѣ даде му довольно прилике размишлявати о својој страшной судбини. У тай ма' грданѣ крагуй съ разширенимъ на далеко крилима почне се вити надъ главомъ свезаного, спуштаюћи се ближе земљи; па онда се опеть подигне у облаке, почне се на шире вити, поврати се и трептио е мирно надъ главомъ несретногъ зароблѣника. Не потрае дуго, ал' са свію страну стану долетати крагуи купећи се около првога, докъ ий се готово стотина нескупи, виюћи се надалеко око нѣга часъ выше часъ ниже. То е было мучно позоріе за Лестера, кои е врло добро знао шта е ове грабливице намамило, ерѣ оне су дошли, да му тело рашчупаю, пре него што савъ животъ изъ нѣга нестане. Нагонѣ е учію ове животинѣ, да имъ е онъ запао, да свою гладъ утоле, и чекале су докъ се сасвимъ необезнани па да на нѣга нападну!

Опеть се зачу да нешто шушну у даљини. Беше л' опеть какавъ еленъ? Нѣ, пре е прилично смотреномъ, криоћемъ се и вребаюћемъ кораку звука. Долазаше све ближе. Одъ ужасногъ стра'а стане Лестеру крвѣ у жилама. Ако е белый звукъ, то му е пленъ; есу ли каіотесъ (вуди у преріама), то ће га зацело напасти, ако ий много буде! Какова стра'овита помисао, живѣ таковимъ чудовиштама растргнутъ быти! . . . Лестеръ е са зебномъ прислушкивоа, склопивши очи. Петь! то бы'у звуци, ясни звуци удални човечји гласова! Но можда се и преварио? Никако; сада ий опеть чуе: то су людски гласови! говоре шпански; већ разбира речи! О, шта бы сада дао, кадъ бы могао запомагати! Но све беше залуду, ерѣ дебео чворѣ одъ кабресте беше му тако вешто у уста утиснутъ, да нѣ писнути мого!

Донста бы'у шесторица Мехиканаца изъ Каналесове войске, тражећи близу нѣга по шуми мазге, што су ноћасъ зашли. Но како никакова трага у овой страни шуме ненајоше, то прођу, те се Лестеру наново и горко осуети наданѣ. Јоштъ еднako е чуо нѣове гласове, када су се покадшто еданъ другоме одзивали. Шта више, када су већ далеко одмакли, чуе онъ јоштъ рзанѣ нѣови коня, и на нѣгово удивленѣ заръже другий, кои као да е сасвимъ близу нѣга у чести стаяо. Чуе знакъ, што Мехиканци дадоше и чуе да се журно вратише. Изъ гласова, што е близу себе разабрати мого, заключи, да се мазге што ий траже, близу нѣга налазе, и не потрае дуго, те ий увате. Чуе ясно где се садъ у свомъ езику разговараю.

„Другари,“ рече еданъ одъ њи, „ови крагуи су по свой прилици намирисали ручакъ; они се никада некупе у таковомъ брою и не лете тако близу землѣ, ако нѣ близу какова дешина или какова животиня коя скапава. Да е већ мртва, то бы већ давно на ню пали и нѣ се на-благовали! — Нѣ, веруйте ми, да е какавъ ра-

нѣный еленъ или каква оронуда мазга, што су е они проклети Теханци овде оставили. Айдете, да е потражимо; ако е еленъ, то ће намъ даги красна печеня за вечеру; ако е конѣ, то ће намъ требати грива и репѣ за кабресте. Лако ће се моћи наћи, ерѣ мора да е овде близу; а можемо наше оделенѣ лако стићи?“

Други пристану на тай предлогъ и подеде се олма, да по шуми потраже, при чему се стану покадшто довиквати, да небы далеко еданъ одъ другогъ отишли. Докъ е тай разговоръ траю, кои е Лестеръ сасвимъ разговетно слушао, буде нѣгово станѣ јоштъ несноснѣ; но и надао се зацело, да они неће пре отићи, докъ годъ се о узроку или неузроку свое сумнѣ не увере. Не потрае дуго, кадъ еданъ крагуй, пролетивши покрай нѣга и готово га кривимъ клюномъ дотакнувши ясно писне своимъ суровимъ громѣ. То учини да га войници опазе уверени, да предметъ што траже, мора башъ на ономъ месту лежати, где е птица свою дреку пустила. Нају то место скупа, познаду свезаного и почну се надметати у итнѣ, да свога многогъ офицера одреше. Гласове и речи, коима су се дивили и гнушали, нѣ чуо Лестеръ, ерѣ е у несвѣсть пао быо. Првыи погледъ на нѣгове избавителѣ тако му е узбуђену душу испунио и свладао, да нѣгова изнурена природа нѣ могла дуже сносити. Дуго е требало, докъ е нѣгове уславане душевне силе пробудити и оживити вода изъ езера могла, коіомъ су га нѣгови избавителѣ прскали и толико се освестіо, да примети, да нѣ више свезанъ. Скори на ноге, викне очайно: „помоћ! помоћ!“ и крвлю и сузама обливенѣ, свали се на ново онесвѣщенѣ на земљу. Тако е лежао читавъ сатъ; сада заключе Мехиканцы, да га наизменце преда се на коня узму и тако брижливо однесу. Покушенѣ добро пође, но већ су вальда две немачке милѣ прешли были, пре него што е дао одъ себе знака повраћаюћегъ се живота и разазнати могао, шта се около нѣга догађа.

Лестеръ приповеди сада у кратко цео догађай своимъ избавителѣма, и еданъ одъ њи пошта одма напредъ, да генералу Каналесу яви, како бы се подле тайноубице ухватити и казнити могли. Браунъ и Макъ Даниелъ буду пре него што су се надали уваћени, и свезани предъ Каналеса доведени, Ормебы пакъ быо е већ побего на Лестеровомъ коню. Кадъ у вече јоштъ яко патећи приспе Лестеръ у главный станѣ и све наново искаже, буду Браунъ и Макъ Даниелъ военномъ суду предати, кои ий на смртъ осуди, нашто ий Каналесъ даде безъ окленаня обесити. Лестеръ падне у жестоку болестъ и съ мукомъ се само одъ смрти избави. Коса му е за оно неколико сатій сасвимъ оседила. — Едва треба казати, да е свое избавителѣ богато обдаріо, и по свомъ оздравленю мекхиканску воену службу оставіо, те у својој постойбини мирни позивъ избрао, коме се и сада јоштъ одае, и коимъ се сада домако до члана конгреса и сенатора свое државе.

Нешто о пчеловодству.

I.

Изложићемо овде еданъ родъ животина, кои е, као Именскій народъ своимъ умнимъ и вештимъ дѣланјемъ и построенимъ домоводствомъ дивленъ свою любителя природе на себе привукао. Юштъ одъ прастари времена была е пчела верна спроводителька човечиѣго рода, еръ само овде, гди се овай станио и одомаћю, налазимо мы и пчеле, и по примечаню неки путника има е по готову свуда по староме свету, изузимаюћи само ладный сѣверъ, па и у Америки одомаћила се.

Пчеле успѣваю најболѣ подѣ надзиранјемъ и негомъ людскомъ, и почемъ е њиовъ дивленя достойный животъ, пунъ природногъ нагона, трудолюбия, вештине и поредка, пазливость — тако рећи — целогъ света на себе привукао, то су пчеловодство многи юштъ у старой Грчкој, као у Итали и Шпанији подрањивали, па и данданаъ непрестано га подижу.

На пространіе негованј пчеловодства, овогъ поетичногъ газдинства, имало е разпространенј христіанства суштественый упливъ; еръ пробитачну часть ове гране радиности све су већма упознавали, што се веће число монастыра и великозѣпный начинъ живота постројавао, милионима воштани свећа потребовало е. Тога ради цркве и монастыри за землю, кою су подѣ наняъ давали, узимали су восакъ и медъ, и тако дѣлаоце на пчеловодство упућивали.

Да покушамо овде неколико примѣчанія о дивленя достойнимъ и полезнимъ животиньцима нашимъ любезнимъ читателяма саобштити.

Нашъ любимацъ неодикуе се особитимъ лепимъ стасомъ или дивнимъ бояма, почемъ е његова загасито седа одећа безъ икаква украса; но унутрашня свойства, съ коима лепоту образуе, и плану — сходно уређено друштво подѣ мудримъ управляјемъ едногъ поглавара саставля, узвышаваю га надѣ свима скоро осталимъ животиньяма, еръ онъ у свомъ уређеномъ државномъ животу многе знаке отвореногъ знания и даръ разликованя о темпераменту, духу и намѣри показуе, юштъ савршенимъ чувствомъ осећаня, чувеня, кушаня и вида обдаренъ е. —

Наши читатели може быти знаду већ да се свака трика по мери свое ячине изъ 5—30.000 пчела састоит, кадшто изъ 150—2000 трутова а едне матице. — Матица, коя на данъ често по 200, а преко целогъ лета до 40.000 яя снесе, има на свомъ означеномъ виткомъ стасу са високимъ златножутимъ ногама, као и на блистаюћемъ се кестено-мркомъ обоядисаномъ тѣлу нешто, кое яко у очи пада, тако да се изъ тога њѣно достоинство и важность у населбинама пчела заключити може. Види се да е и она као одлична каква госпоиа любителька финогъ мириса, еръ разпростире увекъ око себе матичьяку подобанъ мирисъ, можда бы остале пчеле на себе привикла. Трутови напротивъ имаю незграбно тѣло, дебелу главу и ширюу задню часть тѣла; кадъ дете яко зуе и ноге имъ неуредно висе. Ра-

дине пчеле су напоследку по саставу и споляшнѣмъ изгледу найтавниѣ а по числу и дѣлательности найважнии чланови ове државе насѣкомн. Савъ њѣнъ створъ како унутрашњи тако и споляшњи подпуно одговара њѣномъ опредѣленю. Целою е тѣло покривено длакомъ, ово за обрану, ово пакъ за сакупляѣ цветногъ прашка. Ако бы се у цветну чашицу завукла, вратила бы се кући првенимъ-жутимъ или белимъ прашкомъ посута, гди е њѣне саучастице опетъ лепо очисте. Има дугачку нюшку, коя стои у подобно-рожной ножницѣ, и изъ кое брао извуче, кадъ е потребно да цветный сокъ сиса. Свака пчела има на глави осимъ два ока и два рожна зуба юштъ и два рожчица за осећанѣ, у коима се чини, да се сва чула усредоточаваю, па сотимъ осећаю, миришу, изражаваю ярость, радость и стра и наипосле узаймно една другой знаке даю. Веома е примѣчанія достоянъ строй шесть ногу. Кратке преднѣ ноге врло су покретне у своимъ чланцима и служе очевидно при сакупляю цветногъ прашка као руке, па и за друге послове, докъ се мало дужимъ среднимъ ногама чврсто држе, кадъ преднѣ раде. Стражиѣ су пакъ найдуже, у кои е горня часть лопатаста и са браздама и чекиньомъ обложена, како бы цветный прашакъ у виду малы' куглица сабирале.

Дуго су на пчеле мотрили, немогући њиовъ унутрашній и друженый животъ и њиове премене понаособъ точно испытати. Обычно и данасъ мисле, да е матица женскогъ, а трутови мужкогъ рода, напротивъ радице пчеле безъ рода (недорасле желске). Одъ неразлучногъ саюза мужки', женски' и безполны пчела зависи быће пчелняка; свакой поединый родъ одъ ови пчела мора на обшту користь да ради. У самомъ дѣлу такове врлине и добра свойства показую, да бы се желило такове наћи у свакой кући, у свакой убштинѣ и државѣ. Платонъ е њиово стаиѣ за тако узорно држао, да се е трудю по овозъ свою республику устроити.

Овде се може штогодъ у лепо годишнѣ време видити, почемъ пчеле топрвъ у Марту и Априлу топлѣмъ сунчанѣмъ зрацима измамлѣне излећу изъ свои' зимовница. Ясно и умилно зугяѣ и свудъ у наоколо облетанѣ дае намъ упознати њиово благостанѣ, кадъ првый путь узкѣй затворъ оставе и сунчану слободу почну да уживаю. Првый имъ е посао чисеѣнъ, еръ спадаю у родъ найуредни и најчистѣй животина, па зато нетрпе ништа у свомъ обиталишту, што бы нечисто было. Нѣдна пчела неизбаца свой поганъ у кошницу, и одлаже дѣло чисеѣня за време њиовогъ зимнѣгъ одпочиваня до првогъ излетая изъ обиталишта. Ако се тада случайно догоди, те каква домаћница штогодъ бело близу кошнице простре, да се суши, то га на жалость мркимъ точкама изшараю, почемъ оне на светло-беле предмете радо долећу.

Одма после тога почну да чисте и саме трике. Великѣй брой мртвы пчела, кое су за време зиме поцркале (еръ живе само 7—8 месеци) одма износе, гди една другой узаймно помаже, ако поедине немаю довольно снаге. Веће предмете,

кои су у кошницѣ на досади, и коя може неспосанъ задаѣ причиняваю, или кое пчеле нису у станю да извучу, застиру смоломркимъ мазомъ, кои свагда у преправности имаю и коимъ мале одушке свога обиталишта, да небы ветаръ, светлостъ, киша и други њима противни елементи продрли, лепе.

Ако случайно уђе каковый мишь у кошницу, огорчене животиньце съ места га убодима нападну, и умртве, дешъ пакъ, почемъ е, да га изнесу, врло тежакъ, обложе онимъ мазомъ, као мумю египетски' краљѣва и тако испареніе хереметично затворе. Ако пакъ на тай начинъ немогу, да одклоне продирући задаѣ, то радо оставе полъ и на данъ ода изселе се.

Почемъ су пчеле очистиле кошницу скупа са толико одъ воска направлѣны ћелица, иду по рану, кою у пролеће на рессама дѣске, врбе и ю'овине налазе. Кадъ пакъ за ово време нема у природѣ доста ране, то се често догађа, да пчела снажнимъ нагономъ за сабираѣ готовине снабдѣвена, баца погледъ на иманѣ свои' сусѣда, кое своимъ оштримъ осећанјемъ брзо намирине. Она смѣло юрши на врата сусѣла, трудн се, да уђе али се по већой части враћа са кривомъ главомъ; еръ свака здрава и яка кошница поставля стражу на вратаоца, крозь коя улазе, коя стража све свое домаће по изредномъ мирису познае, а свакогъ странца, кои насрне, одбѣи, и брзо знакъ даде, да у случаяю нужде у помоћ добу. Разярене животиньце нападну на безобразногъ нападача, почну га уедати и бости, тако да мора или побећи или мртавъ на месту остати. Таково што догађа се и са стрневыми, оспцама и бумаревими кои, медомъ намамлѣны у кошницу уђу. Сасвимъ нагомилане ове животиньце у клупчету одъ уедаюћи' пчела обмотане, предъ кошницомъ падше могу се видити, или мртве лежећи или у близству спасеніе тражећи буду уваћене. Ако е кошница тако слаба, да никакву или баръ врло малу обрану постави, то често успѣ лакома пчела, те уђе у туђѣй ћилеръ. Одма потомъ носи украћено добро у свою кошницу и съ места достави своимъ саучастицима прилику обогатити се безъ по муке. Подкреплѣна изилази садъ на ново на плячку, коя немоћну и юштъ бравећу се саперницу надвлада и плячкомъ располаже. Ако пчелдаръ благовременно спази ово безчистство, може, нападнута кошницу затворивши или са свогъ места преместивши самувати. Често се догађа да и овай грабљивѣмъ пчеламъ при пляканю иловине и у надвладаню неприятеля, у тако ужасномъ положеню, жертва буде. Ово гадно появленѣ грабежи догађа се у пролеће и у лето кадъ е оскудица у сабраню ране, но кадъ по баштама, поляма и ливадама има доста цвећа, никадъ имъ таково злочинство непада на умъ.

Срећа.

Срећа е размажено чедо ћуди, и по расположеню свое майке дели она свое дарове. Зато се никадъ неузладъ на њѣне поклонѣ, него очесуѣй пристойну награду одъ свои' заслуга. И

ако ти ова непадне у део, то онда не треба да се тужиш на неправду, ер ђе ти поштени люди макар задоста учинити, па ма то било и после смрти. Ако се озбиљно поуздамо у дарове среће, овогь развратногь дернштета, то насъ она пакостно исмева и съ нама се игра и шалу збѣя. Зато никадъ не меѣи на дутрѣю и нвой подобно, ер то никако не може быти путъ, кой води чести, срећи и богатству, ако се простота у овой радњи мора признати и за леньшину ништа се болъ не могло измыслити. Постарай се да што ранѣе посеешъ у врту свогь живота красно семе прилѣжности, постоянства, штедливости, или едномъ речи казано, семе добродѣтели, и онда се слободно надај, да ђе ово, подъ благимъ зрацима благодатногь божѣгь сунца дивно успевајући, теби донети богате плоде, съ којима ђешъ опетъ наћи у своѣмъ стану и своимъ околностима, ма какве оне быле, не само живогь безъ велики тегаба, него и благоданъ па и само богатство, ако е само нужно подуной срећи твога живота.

Вешта превара.

Колкогодъ човекъ напредуе у просвети и добру, исто толико напредуе и у незнању и лду. То некако доста смешно звечи, па и опетъ е тако. Та свакоме е познато, какве се фине преваре, игра лукавства догађаю у изображеномъ Паризу и другимъ просвећенимъ варошима, о којима мы немамо ни чиста понятја. То као да ђе потврдити и слѣдуюћий истинитый догађај, кой се недавно догодѣо у Бердану. Опетъ скоро у пувој вароши у просвети. Едно ютро међу безбройнимъ людствомъ на пѣнци была е и една одлично обучена госпођа, за којомъ е ишао у ливре обученый слуга и носѣо на рукама две котарице. У оной на левой руци быле су две велике главе шећера, увѣне у дебелу, плаву артию, а друга е была празна. Госпођа приђе продавцу гусака и погоди 6 лепы, дебелы парѣй; но кадъ е потражила кесу съ новцима да плати, повиче: та мени су новци нестали! Слуга јој садъ каже до е онъ видѣо кесу съ новцима кодъ куће на астаду, пре него што ђе поћи, и да е по свой прилици тамо и заостала. Госпоја га пошлѣ да одма иде да види, а она ђе га причекати ту кодъ гусака. Слуга пакъ да небы ишао празанъ, остави ону корпу са шећеромъ кодъ продавца, а у ону другу узме погођене гуске и однесе. Госпоја се већъ досадило чекати с. у. у на пѣнци, и зато кане продавцу, да онъ пази на ону котарицу са две главе шећера, а она иде у обличью колачарницу на едну кафу, па кадъ слуга дође, то некъ јој яви. Оде и госпоја. Дуго е продавацъ чекао на слугу, и кадъ овај никако не дође, то онъ оде да потражи госпою у колачарници; естъ, ал' госпоја нема. Сиромъ продавацъ прибегне садъ последной надежди, т. е. котарици са две главе шећера. Но кадъ развѣ ар-

тио имао е шта и видити; то не быо шећеръ, него? — стврдила иловача!

Драгиши и драгѣй јој.

У својој лепой градини
Цвеће е брала Драгиши,
Лепше и лепше бирала,
Одъ нѣга венацъ плела е
Премиломъ своѣмъ драгану,
Душици својој и срцу.
Румену брала ружицу
И стиданъ кривакъ невинный,
И јоште смерный споменацъ,
Босилѣ цвеће мирисно.
Па кадъ е венацъ опледа
Бисеромъ нѣга осула,
Да јој се зеленъ поноси
Ко круша драгимъ каменомъ
И плаво небо звездама.
Да јој се драгѣй нѣмъ дичи
Ко майка своимъ единцемъ.
Јошъ јој два фале камена
На челу коя б' стајала,
Дичила главу поносну,
Па моли море широко
Да јој два даде камена
Сяйна ко ярко сунашце.
Ал' збори драгѣй Драгиши
Не жели оно што имашъ,
Не бери цвеће мирисно
Ни мени венацъ оплећи,
Срдце ми има драгъ венацъ,
Той венацъ ты си Драгиши,
Руже су твои образи
А кривакъ твоја невинность,
Плаве су твоѣ очице
Као и смерный споменацъ,
А недро твоѣ мирисе
Болъ него и босилѣ.
Што тражишъ две јошъ камена
То су два ока пламена
Што сяю к'о два сунашца
Дану и ноћу и свагда.

д. н. п.

Путуюћа бува.

Една е бува на едномъ земљопису седла и ту читала, да е светъ страота великѣй, и зато заключи, да по нѣму путуе. Таки дакле устане и изъ себе у куйну дође. Путъ ю е водѣо преко огњишта, и почемъ е ту великѣй бакрачъ съ водомъ видла, то помисли: „А, то е црно море, и преко нѣга морамъ препловити. Затимъ стане на край бакрача, и крозъ димнякъ погледи горе, крозъ кои се плаво небо видило. „А говораше она, каква ли е то лепа земля, и како е небо ведро.“ На води е пливало едно парченце дрвета, одъ прилике тако велико, као каква мува. „Ала е, говораше она, „то красна лађа.“ И зато скочи на ню. Али тада дође газдарица у куйну и бакрачъ помакне, да се вода почела нѣяти. Таки се бува намргоди, и рекне: „То е страшна морска буря.“ Садъ баци газдарица соли у воду Еданъ трунѣ соли падне буви на ногу. „Ахъ, рекне она, то е сигурно какавъ метеорскѣй каменъ, о коме самъ я у кнѣзиз читала.“ Газдарица подстакне затимъ ватру исподъ котла, и вода се угрее. „Садъ е топло говораше бува, лађа иде сигурно на югъ гди дивляци живе. На свакој начинъ добро е, кадъ ко што зна.“ Садъ узме газдарица варячу, и съ њомъ стане мешати, па све поредъ буве. Бува се сирота упрепасти, ер е мислила, да е то какавъ китъ, или друго какво морско чудовиште, па е већъ хтела тестаментъ правити. Докъ е она то мислила, падне една мува у бакрачъ и стане се крилма и ногамъ копрцати да изиђе. „То е сигурно паробродъ повиче бува у највећемъ страу, садъ ђе ударати на мою лађу и ню потопити. Нѣна се лађа налазаше башъ на краю бакрача.“ Тада повиче бува: „Еданъ одважний скокъ може ме спасти.“ Хопъ! скочи сирота изъ бакрача па уередъ ватре на огњиште падне, одъ кое доба, јошъ се ништа о нвој не чуло. —

ЕРАКЪ И ПЕТАКЪ.

Петакъ. Идел'ти већъ синъ ногомъ?

Еракъ. Ая! текъ што пузи.

Петакъ. Немой га ни учити, да иде ногомъ, ер у данашнѣ време човекъ најболъ напредуе, кадъ само пузи.

Петакъ. Башъ не право, да е морала херцеговачка рая јошъ и Црногорцима на кулукъ пѣи.

Еракъ. Када беше то?

Петакъ. Та пролетосъ; ваљда си слушао изъ новина, да су млоги Херцеговци морали кулукчити, носѣи рану и цебану.

Еракъ. Е, тато су они Турцима носили.

Петакъ. Та да, али су Турци пре неко време исту рану и цебану Црногорцима уступили.

Еракъ. А зашто то?

Петакъ. Ваљда зато, што се плаше, да небы пре паризка конференција Црногорце заститила.

ДОМАЊЕ И СТРАНЕ НОВОСТИ.

Земунъ. Юче е славила наша стара црква свога патрона св. отца Николаја, при којој светковини као сваке године пуцљивоњ прангија главне часове Божије службе оглашаваше. Пречестнији наш господињ Протоџреј Саввињ чинодјествовао е са синоњ својњ, г. парохоњ Никољоњ при светой литургији, и при коњ свршетку представо е побожноњ народу у сину својо новогъ духовногъ пастира, кога е милостъ светога Патријарха за пароха земунскогъ при храму св. отца Николаја наименовати благоизводела. Ова светковина особито е тимъ већма свакогъ тронуца, што е пречестнији Протоџреј съ мало али трогаваној речей свога сина као пароха народу представо. Мы одъ наше стране честитамо новомъ пароху Господину Николи Саввињу, свесрдно. — Юче после подне сарањъ е Г. ц. к. мајоръ отъ Солнзисъ по военомъ торжественомъ обычаю. Као евангеликъ быяше сарањъ по дутеранскомъ обреду.

К Са Дрине на Спасовданъ. Имамъ Вамъ само неповољне гласове изъ нашегъ предла явити. И у овомъ краю Босне быяше 27. Априла она жалостна заповѣсть Босанскогъ везира прочитана, којомъ се свакоме забрано, ма каково новине држати, и ономе, кои бы се усудио томе противо радити, прети строга казнь. — Юче после подне падао е у Лозници ледъ, кои е, истина, ситанъ быо, али е тако много падао, да сва скоро земля нъме као снегъ покривена быяше, и велику е штету вођу и усѣвима учинио; само ако небуде цело окружие Подринско нъме поражено, ерђ јошъ ни одкудъ немогаше намъ вѣсть стићи — Опетъ вамъ за едно самоубиство являмъ. Некій Јованъ Н., бывшии пандуръ при канцеларији среза Раџевогъ кодь беле Стене, на еданъ сатъ исподъ Вальѡа, убио се самъ изъ ништола. Што га е на то дѣло навело, незна се. — Како се збогъ немарливости неки кметова страдати може, види се изъ овогъ случая. Некій Стеванъ Сарайлиа, трговацъ изъ Сараева, дође съ пута у Лозницу. Слуга кафеџе, кодь когъ е Сарайлиа у квартиру быо, поведе коня Сарайлиногъ газдиной кући, коя съ оне стране потока Рибавице лежи. Кадъ е преко моста коня повести хтео, провали се тал-

пина изподъ ногу коньски, кои пропадне и удави се. Сарайлиа тражи накнаду штете одъ дотичны кметова, којма у дужность спада, да кунрию држе у реду.

— Прошасте неделъ были су кодь села Добановаца два Словака изъ Ст. Пазова одъ грома убиени. — Новине являю и са други места за такове непогоде месеца Априла; у Либеку ударю е 21. пр. м. громъ у торонъ саборне цркве, и то на оноњ истомъ месту и у истый данъ као и дане. Заиста редакъ случай!

— Князь и княгиня Виндшгрецъ, кои су есенасъ и нашъ предѣлъ посеђивали, налазе се садъ у Цариграду, куда ће, као што новине являю, скоримъ у старый лордъ Редклифъ опетъ долазити. — За Омер-пашу веде, да е побуљне чете Аравлиа и Курда покорио, одузимаюи имъ великий плѣвъ одъ камила и оваца. И у овимъ борбама яко се одликовао познати Искендер-бей (Грофъ Илинскій), кои служи у Омеровој войсци.

— Како што е и по самомъ себи најбржи тако се електричный телеграфъ одъ свою новию изобретения и најбрже по целомъ свету распространио. Читамо по новинама, да га сада и у Персији граде.

— Новомъ французскомъ посланику, херпегу малаковскомъ за честь дало е у Лондону неко друштво велику часть, накою су сами великаши и офицери долазили. При томъ весело было е много наздравце на француско-англеску альянцию, на побратимство обе войске и т. д. Смешно е было чути, како се у таковой прилици генералъ Јоркъ изяснио; онъ рекне, да ратъ само грађани желе, али генерали и војници за ратъ немаре. Овакова жеља вальда само кодь англески војника влада.

— У кристалной палати Лондонской може се сада еданъ комадъ злата видити, кои е 2 стопе и 4 палца дугачакъ, и 10 палца широкъ, и кои вреди 80.000 фор. ср. Нађенъ е у Калифорни четворицомъ рудокопаца, одъ кои еданъ мало да ние одъ радости умрло, кадъ га е нашао.

— У Лондону умрло е овы дана некій генералъ Клеркъ, кои е већъ 1779. год., дакле

пре 79 година постао официромъ. Јошъ е одъ овогъ стария некій генералъ Цонъ Мкенци, кои е већъ 1778. год. примио официрскій патентъ.

— Некій французскій поручикъ Мерси осуђенъ е на смртъ, што е едного друга хотимиле у својой соби убио. Онъ се при испиту бранити хтео, доказиваюи да му е другъ у двоубою погинуо, кои е онъ съ нъме безъ сведока имао; но судъ е остао при својој пресуди збогъ убивства. Мерси е одъ старе и знамените племиџке фамилие, и предии пѣгови су се у военој служби аустрийской одликовали.

— Ледъ на Неву кодь Петербурга почео се текъ 21. Априла кретати.

— Често човекъ небы веровао, да ће се отъмѣтъ и богатъ човекъ збогъ 60 талира дажно заклету. Ипакъ се то есенасъ у саксонской варошици Майсенъ догодило, гди е овы дана еданъ богатъ племиџ збогъ доказаногъ дажногъ заклетства на робию осуђенъ.

— Некій дописникъ англески новина „Таймса“, кои е са заробѣнимъ подкралѣмъ хинескимъ Ё-омъ на едной лађи изъ Хине у Калкату путовао, вели о овомъ овако. Ё е другий чиновникъ у држави быо, у којој е за 25 година найвећа звания одправляо. Онъ е као губернаторъ Кантона надъ 30 милиона душа неогранично и тирански владао, и хвали се, да е за време пѣговогъ правления више одъ 100.000 свои земляка на смртъ осудио и погубити дао. Ё е одъ прете породине, и имао едино съ добримъ успѣхомъ положеномъ испиту изъ наука благодарити, што е до овогъ високогъ државногъ достоинства достигао; зато га и сматраю Хинези за едного одъ нѣовы најученѣи людий, но мрзе и проклиню га, што се ние, кадъ е у робство пао, живота лишио, као што то хинескій законъ у таковой прилици захтева.

— Како се жители у Лондону умножаваю, види се изъ тога, да се одъ 1-гъ Января до конца Марта 171.000 деце родило, а за ово време су само 125.000 умрли, дакле су се више 45.099 родили него што су умрли. По томъ извѣстию было е свакий данъ у той грдној вароши 1900 порођая и 1399 погреба.

Пролазџе лађе.		Течай на бечкой берзи.		М а я					
				5	6	7	8	9	10
покрай Земуна:				84	84	83 ³ / ₄	—	83 ¹³ / ₁₆	—
5. Мая. Изъ Панчева у Сисакъ: лађа г. плем. Јовановића, са 1000 мерова пшенице, 3000 мерова кукуруза и 3000 мерова зоби.	8. Мая. Изъ Сегедина у Сисакъ: лађа г. Леополда Игнаца, са 3600 мерова пшенице.	Народный заемъ » 5 »	—	—	—	—	—	—	—
7. Мая. Изъ Опова у Сисакъ: лађа г. Ђорђа Поповића, са 4500 мерова кукуруза, 1200 мерова наполице и 200 мерова ечма.	8. Мая. Изъ Сегедина у Сисакъ: лађа г. Стефана Коласа, са 3706 мерова пшенице.	Лутрийскій заемъ одъ год. 1834. за 100 фр.	129 ⁷ / ₁₆	129 ¹ / ₄	—	—	—	—	—
8. Мая. Изъ Сегедина у Београдъ: лађа г. Јаноша Сабо, са солю.	На Дунаву 10 ст. 5 п.	» » » » 1839. за 100 фр.	109 ⁵ / ₈	—	—	—	—	109 ¹ / ₂	—
8. Мая. Изъ Сегедина у Београдъ: лађа г. Мартина Киша са солю.	На Сави нараста е — » ¹ / ₂ »	» » » » 1854. за 100 фр.	972 ¹ / ₂	970 ¹ / ₂	970	—	—	—	—
8. Мая. Изъ Сегедина у Београдъ: лађа г. Самуила Шиндлингера, са солю.	На Тиси (Кодъ Тигела 8. Мая) 10 » 3 »	Акцие Аустрийске банке	240	238 ¹ / ₄	235	—	—	237 ¹ / ₄	—
	Станѣ воде (изнадъ 0).	» кредит-юбилѣа аустрийскогъ по 200 фр.	275	274 ¹ / ₄	262 ³ / ₄	—	—	—	—
		» друштва аустр. гвозд. путова по 200 фр.	540	541	539	—	—	—	—
		» подунавскогъ паробр. дрштва по 500 фр.	—	—	—	—	—	—	—
		» вост. Франц-Юзеф-гвозд. пута	—	—	—	—	—	—	—
		Мѣнице за Аугсбургъ	105 ³ / ₄	105 ³ / ₄	105 ³ / ₄	105 ¹ / ₂	—	105 ¹ / ₂	—
		» за Лайпцигъ	—	—	—	—	—	—	—
		» за Триѣстъ	—	—	—	—	—	—	—
		» за Букурештъ 1 фор. . . добри пара	262	261	—	—	—	262	—
		» за Цариградъ 1 фор. . . турс. пара	—	—	—	—	—	467	—
		Злато	108 ¹ / ₂	108 ¹ / ₂	108 ³ / ₄	108 ³ / ₄	—	108 ¹ / ₂	—
		Сребро	—	—	—	—	—	—	—
Марна плов. на сѣрб. страни.	Марна пловидба.	Изъ Оршаве у Земунъ, свакогъ Вторника и Суботе у зору.	Пловидба мѣстногъ пароброда.						
Изъ Оршаве на све штати до Београда, Суботомъ у 4 сата ујутру.	Изъ Земуна у Пешту, сваке Неделъ, Понеделника, Среде, Четвртка и Петка у 4 сата изјутра.	» Земун у Сегединъ, свакогъ Понеделника и Петка у 6 сати ујутру.	Изъ Земуна у Београдъ, 6 ¹ / ₂ , 7 ¹ / ₂ и 11 сати пре подне, 2 ¹ / ₂ и 6 ¹ / ₂ после подне.						
» Београда у Палежъ, Шабанъ, Митровицу и Брѣку, Понеделникомъ у 4 сата ујутру.	» Пеште у Земунъ, сваке Неделъ, Понеделника, Среде Четвртка и Суботе у 7 сати изјутра.	» Сегедина у Земунъ, сваке Неделъ и Среде изјутра.	» Земун у Београдъ и Панчево, 7 ¹ / ₂ пре, и 2 ¹ / ₂ сата по подне.						
» Београда у Смедерево и т. д. до Оршаве, Четврткомъ ујутру.	Изъ Земуна у Оршаву, Четврткомъ и Педельомъ, по долазку Пештанскогъ брода.	» Земун у Сисакъ, свакогъ Понеделника и Четвртка у 12 сати у подне.	» Панчева у Београдъ и Земунъ, у 9 пре, и у 4 ¹ / ₂ сата по подне.						
» Брѣку у Београдъ и Оршаву, Средомъ у 4 сата ујутру.		» Изъ Сиска у Земунъ, свакогъ Вторника и Петка у 6 сати ујутру.	» Београда у Земунъ, у 7, 10 ¹ / ₂ и 11 ¹ / ₂ сат. пре подне, и у 6 и 7 сати у вече.						
			» Београда у Панчево у 8 пре, и 3 с.п. под.						